

Toen God de wereld schiep, was ze in het begin heel mooi. Nadat Adam en Eva uit het paradijs waren verdreven omdat ze stiekem hadden gesnoept, dat kun je je vast nog wel herinneren, was ze nog steeds heel mooi. Er waren bergen en dalen, velden en bossen; er waren meren en rivieren en watervallen; er was zonneschijn (maar niet zo veel dat je moest zweten en je verbrandde) en er viel precies zoveel regen dat het leuk was om erin rond te spetteren en over plassen te springen; en in de winter was het precies koud genoeg om gezellig een vuurtje te maken en appeltaart te bakken. Natuurlijk waren er ook eekhoortjes en tijgers en zeemeeuwen en muggen en alle dieren die je kent; en in die tijd moeten ze allemaal ook nog in dezelfde streek hebben geleefd, hoewel ik me dat eerlijk gezegd eigenlijk niet goed kan voorstellen.

Want sommige dieren hebben warmte nodig (zoals de jaguar en de kangoeroe) en andere dieren houden van kou (bijvoorbeeld de ijsbeer en de pinguïn). Maar toch moet het wel zo zijn geweest, omdat iedereen – joden, christenen en moslims – het eens is over het verhaal dat ik wil vertellen; en je weet vast wel dat ze het lang niet over alles eens zijn, dus als ze nu allemaal hetzelfde verhaal vertellen, zal er wel iets van waar zijn. Zoals ik al zei, was toen bijna alles al op de wereld en het was allemaal best goed gelukt; en toen hij dat zag, was God erg blij.

Maar toen waren er natuurlijk ook nog de mensen. En met hen, moet ik jammer genoeg zeggen, ging het helemaal niet zo goed. Ik weet natuurlijk niet precies wat ze toen allemaal hadden gedaan dat God zo boos maakte, maar in elk geval vlogen ze elkaar de hele tijd in de haren en waren ze niet aardig tegen elkaar, en ze stalen elkaars akkers en schapen en zelfs elkaars vrouwen; en ze sloegen elkaar en ze zeiden onaardige dingen over hun burens en ze gedroegen zich op een manier waardoor God alleen maar kwaad zijn hoofd kon schudden. 'Houd nou eens op met die onzin!' zei hij op een dag heel streng. 'Heb ik jullie zo'n geweldige wereld gegeven, alleen maar om alles wat mooi is weer door jullie kapot te laten maken? Waarom doen jullie dat? Jullie lijken wel een stel kleine kinderen!' En terwijl hij dit zei, sloeg hij hard met zijn vuist op tafel (of wat hij ook doet als hij kwaad is), en als God dat doet, is het natuurlijk meteen best heftig.

Verdrietig genoeg zag het er niet naar uit dat de mensen naar hem wilden luisteren, in elk geval gingen ze gewoon verder met vechten en stelen en doen waar ze maar zin in hadden. God voelde zich steeds kwader worden. 'Houd nou eindelijk eens op, zei ik toch!' riep hij, terwijl hij weer met zijn vuist op tafel sloeg. Maar als je dacht dat de mensen nu tenminste schrokken en eindelijk ophielden met hun gevecht en gesteel en te doen waar ze zin in hadden, dan heb je het mis. Nee hoor, ze gingen gewoon zo door en gedroegen zich een beetje zoals jijzelf ook doet als je moet ophouden met ruziemaken, dan neurie je gewoon:

'Tralala!' en doe je net of je niets hebt gehoord; of als je je kamer moet opruimen of huiswerk moet maken, of ik weet niet wat nog meer. De mensen zwaaiden

vriendelijk naar de hemel en riepen: 'Jaahaaa, zo meteen!' en gingen gewoon door met waarmee ze bezig waren.

En toen, dat begrijp je misschien wel, was Gods geduld ongeveer op.

